

по всичко онуй, което видяхъ тая вечеръ, ме носѣха.

* * *

На другия день се събудихъ, когато слънцето се бѣше показало. Баба Вела приседнала до огнището, изтриваше съ пепель сждоветѣ. Въ страни подъ тежка китена черга сумтѣха морнитѣ ѝ внучета. До главитѣ имъ, черната котка ближеше дѣсната си лапичка и грижливо се миеше.

Дѣдо Кждрю и Митѣо бѣха излѣзли. Заварихъ ги че обсъдлаватъ Дорча.

Следъ часъ азъ се раздѣлихъ съ моитѣ познати.

Е. Кювлиевъ.

Селцето ни е бѣло... бѣло..
И чистъ и пухкавъ е снѣга. —
Тукъ нѣма фабрични кумини,
и черни сажди не летятъ.

Луната вечеръ грѣе меко
и гали низкитѣ кжщурки,
кжде чекржетата пѣятъ
до късно съ моминитѣ хурки.

А сутринъ снѣжната пжтека
едва, едва се очертава.
По нея весели дечица
съ торбички шарени минаватъ.

Селцето ни е бѣло... бѣло..
Посипано съ пухкавъ снѣгъ.
Кжщуркитѣ му като гжби
личатъ край Дунавския брѣгъ.

Веса Паспалеева.